



نکاتی از حیات و شهادت حضرت علی اکبر(ع)

حضرت علی اکبر(ع) شبیه ترین مردم به پیامبر اکرم(ص) بود و شجاعت و رزمندگی را از جدش امام علی(ع) به ارث برده بود، اهل بیت(ع) هرگاه که دلتنگ پیامبر می شدند به چهره او می نگریستند.

همشهری آنلین: حضرت علی اکبر(ع) شبیه ترین مردم به پیامبر اکرم(ص) بود و شجاعت و رزمندگی را از جدش امام علی(ع) به ارث برده بود، اهل بیت(ع) هرگاه که دلتنگ پیامبر می شدند به چهره او می نگریستند.

حضرت علی اکبر(ع) فرزند اباعبدالله الحسین(ع) بنا به روایتی در یازدهم شعبان سال 43 قمری در مدینه منوره دیده به جهان گشود. پدر گرامیشان امام حسین بن علی بن ابی طالب (ع) و مادر محترمه اش لیلی بنت ابی مرّه بن عروه بن مسعود ثقفی است. درس شریف حضرت علی اکبر به هنگام شهادت، اختلاف است. برخی می گویند هجده ساله، برخی می گویند نوزده ساله و عده ای هم می گویند بیست و هشت ساله بود. اما بر اساس منابع تاریخ و حدیثی حضرت علی اکبر از امام زین العابدین(ع) بزرگتر بودند.

در تاریخ نقل است روزی علی اکبر(ع) به نزد والی مدینه رفته و از طرف پدر بزرگوارشان پیغامی را خطاب به او می برد، در آخر والی مدینه از علی اکبر سؤال کرد نام تو چیست؟ فرمود: علی سؤال نمود نام برادرت؟ فرمود: علی. آن شخص عصبانی شد، و چند بار گفت: علی، علی، علی، ما یُریدُ اَبوک؟ « پدرت چه می خواهد، نام همه فرزندان را علی می گذارد. این پیغام را علی اکبر(ع) نزد اباعبدالله الحسین (ع) برد، ایشان فرمود: والله اگر پروردگار ده ها فرزند پسر به من عنایت کند نام همه آنها را «علی» می گذارم و اگر ده ها فرزند دختر به من عطا نماید نام همه آنها را نیز «فاطمه» می گذارم.

درباره شخصیت علی اکبر(ع) گفته شده که وی جوانی خوش چهره، خوش زبان و دلیر بود و از جهت سیرت و خلق و خوی و صباحت رخسار، شبیه ترین مردم به پیامبر اکرم(ص) بود و شجاعت و رزمندگی را از جدش علی ابن ابی طالب (ع) به ارث برده و جامع کمالات، محامد و محاسن بود.

حضرت علی اکبر(ع) روز عاشورا وقتی اذن میدان طلبید و عازم جبهه پیکار شد، امام حسین (ع) چهره به آسمان گرفت و گفت:«اللهم اشهد علی هؤلاء القوم فقد برز الیهم غلام اشبه الناس برسولک محمد خلقا و خلقا و منطقا و کنا اذا اشتقنا الی رؤیة نیکک نظرنا الیه...».

شجاعت و دلاوری حضرت علی اکبر(ع) و رزم آوری و بصیرت دینی و سیاسی او، در سفر کربلا به ویژه در روز عاشورا تجلی کرد. وقتی امام حسین (ع) از منزلگاه «قصر بنی مقاتل» گذشت، روی اسب چشمان او را خوابی ربود و پس از بیداری «انا لله و انا الیه راجعون» گفت و سه بار این جمله و حمد الهی را تکرار کرد. حضرت علی اکبر (ع) وقتی سبب این حمد و استرجاع را پرسید، حضرت فرمود: در خواب دیدم سواری می گوید این کاروان به سوی مرگ می رود. پرسید: مگر ما بر حق نیستیم؟ فرمود: چرا. پس گفت:«فاننا اذن لا نبالی ان نموت محقین» پس باکی از مرگ در راه حق نداریم!

در روز عاشورا پس از شهادت یاران امام، اولین کسی که اجازه میدان طلبید تا جان را فدای دین کند، حضرت علی اکبر(ع) بود. اگر چه به میدان رفتن او بر اهل بیت و بر امام بسیار سخت بود، ولی از ایثار و روحیه جانبازی او جز این انتظار نبود. وقتی به میدان می رفت، امام حسین (ع) در سخنانی سوزناک به آستان الهی، آن قوم ناجوانمرد را که دعوت کردند ولی تیغ به رویشان کشیدند، نفرین کرد. علی اکبر چندین بار به میدان رفت و رزم های شجاعانه ای با انبوه سپاه دشمن نمود. پس از شهادت، امام حسین (ع) صورت بر چهره خونین حضرت علی اکبر (ع) نهاد و دشمن را باز هم نفرین کرد:«قتل الله قوما قتلوک...».

وی نخستین شهید بنی هاشم در روز عاشورا بود و در زیارت شهدای معروفه نیز آمده است:السلام علیک یا اوّل قتیل من نسل خَیّر سلیل.

در روایتی به نقل از شیخ جعفر شوشتری در کتاب خصائص الحسینیّه آمده است: اباعبدالله الحسین(ع) هنگامی که علی اکبر را به میدان می فرستاد، به لشکر خطاب کرد و فرمود:«یا قوم، هؤلاء قد برز علیهم غلام، اشبهُ الناس خلقاً و حُققاً و منطقاً برسول الله..... ای قوم، شما شاهد باشید، پسری را به میدان می فرستم، که شبیه ترین مردم از نظر خلق و خوی و منطق به رسول الله (ص) است بدانید هر زمان ما دلمان برای رسول الله(ص) تنگ می شد نگاه به وجه این پسر می کردیم.»

امام حسین(ع) در تربیت وی و آموزش قرآن و معارف اسلامی و اطلاعات سیاسی و اجتماعی به آن جناب تلاش بلیغی به عمل آورد و

از وی یک انسان کامل و نمونه ساخت و شگفتی همگان، از جمله دشمنانشان را بر انگیخت. حضرت علی اکبر (ع)، نزدیکترین شهیدی است که با امام حسین(ع) دفن شده است. مدفن او پایین پای ضریح مقدس اباعبد الله الحسین(ع) در کربلای معلی قرار دارد و در سلام زیارت عاشورا منظور از (ع) وعلی علی ابن الحسین» حضرت علی اکبر(ع) است.

با این که حضرت علی اکبر(ع) به سه طایفه معروف عرب پیوند و خویشاوندی داشته است، با این حال در روز عاشورا و به هنگام نبرد با سپاهیان یزید، هیچ اشاره‌ای به انتسابش به بنی امیه و ثقیف نکرد، بلکه هاشمی بودن و انتساب به اهل بیت(ع) را افتخار خویش دانست و در رجزی چنین سرود:

أنا علي بن الحسين بن علي
نحن بيت الله أولى يا لنبيّ
أضربكم بالسيف حتى يثني
ضرب غلام هاشمي علويّ
ولا يزال اليوم احمى عن أبي
تالله لا يحكم فينا ابن الدّعي

حضرت علی اکبر(ع) در نبرد روز عاشورا 200 تن از سپاه عرسعد را در دو مرحله به هلاکت رسانید و سرانجام (ع) و مرّه بن منقذ عیدی» بر فرق مبارکش ضربتی زد و او را به شدت زخمی نمود. آنگاه سایر دشمنان، جرأت و جسارت پیدا کرده و به آن حضرت هجوم آوردند و وی را آماج تیغ شمشیر و نوک نیزه‌ها نمودند و مظلومانه به شهادتش رسانیدند.

امام حسین(ع) در شهادتش بسیار اندوهناک و متأثر گردید و در فراقش فراوان گریست و هنگامی که سر خونین‌اش را در بغل گرفت، فرمود: (ع) وولدی علی علی الدّثیا بعدک العفا». فرزندم علی، دیگر بعد از تو اف بر این دنیا...

منبع: